

Chiquita Room



celestino



BOUTIQUE

UNA EXPOSICIÓN DE HERNÁN AGUIRRE  
CON TEXTO DE LETO YBARRA  
26.06.26 - 03.09.26



Hernán Aguirre (San Miguel de Tucumán, Argentina, 1993) es artista visual. Su práctica se basa en el ensamblaje de materiales descartados, archivos personales y objetos cargados de uso y afecto, a partir de los cuales construye piezas que exploran las identidades públicas, los vínculos con los objetos y la vida del artista como destino social. En su obra, lo precario y lo residual se articulan con una estética de lujo frágil, generando tensiones entre dignidad, pérdida y deseo.

La exposición *Celestino Boutique* parte de la construcción de un gran diseño: un mueble que funciona como contenedor del archivo personal del artista. A partir de él, se genera un diálogo entre objetos conocidos, pinturas y elementos inventados, donde lo real, la mentira y el surrealismo se mezclan para contar su propia vida como una ficción. Cada objeto y cada imagen actúan como fragmentos de historias que no siempre sucedieron, pero que revelan lógicas y relaciones propias del archivo personal. Este proyecto, que cuenta con texto curatorial de Leto Ybarra a continuación, reflexiona sobre la noción de escultura y las posibilidades de evitarla, desdibujando los límites entre objeto e instalación, y poniendo en tensión lo que significa construir.

El doctor César Aira iba en una motito con un pequeño motor que no debía de ser mucho más potente que el de una licuadora o un ventilador. Aun así avanzaba, como avanzan sus textos: en una fuga hacia delante, sacando acciones del acople mágico entre personajes, objetos y situaciones improbables. Viajaba en esa motito con el dueño de un bazar y hacía un rato, en el propio bazar, se había dado la siguiente escena: el dueño tenía una televisión en el mostrador de caja y fue haciendo *zapping* con el mando. El doctor Aira se dio cuenta de que, cambiando de canal a gran velocidad —pero a la velocidad justa—, se podía oír un grupo de palabras y ver una serie de imágenes que, al circular por determinados canales, formaban un continuo. Algo así como un mensaje secreto: perfectamente oculto, pero disponible para quien tuviera la clave.

Esta nota funciona de una manera parecida. Lo que sigue es un *zapping* duchampiano por distintos canales: un *collage* televisivo en el que aparecen personajes como Gómez de la Serna, Federico Klemm y Bárbara Bianca LaVogue. Pero al pasar de un canal a otro empieza a escucharse también otra cosa: una frecuencia común, una especie de señal baja que atraviesa el universo de Hernán Aguirre.

## CANAL 1

La cámara panea un montón de cachivaches. Se nos ofrece un retrato del escritor Gómez de la Serna, quien, se nos cuenta, decía que se es un poco «hijo del ambiente de cosas en que se vive». Su casa acumulaba objetos venidos de todas partes. El libro *El Rastro* plasma su obsesión por este mercadillo y da un análisis minucioso y casi radiográfico de las cosas del Madrid de hace más de cien años. Un mundo de objetos liberados ya de su utilidad y de escalas de valores, dispuestos en las mesas de manera fortuita, azarosa y poética, pero aun así apuntando a modos de vida que no podían replicarse en ningún otro lugar, ni en el Mercado de las Pulgas de Saint-Ouen de París, ni en el Camden Town de Londres ni en el de la Straße des 17. Juni de Berlín. La cámara se enfoca en algunos ejemplos: «monedas antiguas en cajas de pañuelos y en cajas de puros», «botones de maragato, de teresiana, de mujer, de niños, botonaduras incompletas de pechera y de puños», «candelabros de un solo brazo de bronce», «lámparas de minero»; incluso visualizamos «esa lujuria obcecada de los espontáneos pintores de muebles, locos con su gran brocha y su gran pote». El propio Ramón nos había informado ya del origen de esta práctica acumulativa: el cubículo del retrete de la casa familiar donde su abuela había pegado ilustraciones de diversa procedencia, eminentemente populares, que lo cubrían todo.

## CANAL 2

Especial dedicado al coleccionista, crítico de arte, mecenas y empresario checo-argentino Federico Klemm. Importador de la estética *leather* de Nueva York a Buenos Aires. Un tipo *technicolor*, un *bad gay* como quien dice también, a quien le gustaba montar escenas que eran herederas de la ópera alemana y propietario de un coche que acabó prestado a un asesino en serie. Klemm se deleitaba en su propio programa televisivo de arte hablando de las bellezas griegas y egipcias, podía comer solo tallarines durante meses, y era asiduo a bajar la escalera con un candelabro encendido, puñal y guantes. *Opera queen* y ángel exterminador, en las fiestas de su gran casa familiar bloqueaba las puertas antes de ponerse a cantar, para que nadie pudiera irse. Por esa casa circulaban también *bodybuilders* de look ochentero, muchos de ellos sus novios, aunque nunca quedaba claro cuáles, si se les podía hablar o si formaban parte del decorado.

## CANAL 3

«Yo soy artista porque soy Bianca, porque soy LaVogue, soy una leyenda urbana, el día que yo me muera van a empezar a aparecer historias», escuchamos en este canal. Las palabras las lee otra persona. Ella ya está muerta, pero este programa recupera distintos testimonios de esta figura clave de la noche y la moda en el Buenos Aires de finales de los años 80 y comienzos de los 90. Una tal Ceci cuenta

cómo un día apareció Madame LaVogue con un fuerte taconear y aporreó el cristal de su local, Belleza y Felicidad, perseguida por cuatro tíos. Una vez a salvo dentro, Bárbara les puteaba a través del vidrio. Luego aparecen dos jovencitos hablando. Cuentan que una de las primeras veces que fueron a Buenos Aires a salir terminaron en AMÉRICA, un club mágico donde las *drag queens* tenían historia desde décadas antes. Allí estaba Bianca. Esa noche les pidió a los dos amigos que la cuidaran.

## CANAL 1, OTRA VEZ

Volvemos a Gómez de la Serna, pero la señal ya no llega limpia. Si hoy visitamos su casa, nos chocamos con los elementos reactivos y animados de los objetos que recorren sus obras escritas: «La sensibilidad de los cuadros» cuando la mala noticia de un telegrama conmueve al retrato cubista, o los maniqués que se desnudan en las noches «cerrando los ojos de largas pestañas». El programa de pronto va tomando un tono detectivesco. Se nos cuenta que, sobre uno de los muebles de Gómez de la Serna, alguien va cubriendo hoy sus superficies y añadiendo objetos. Si analizamos ese mueble, sospechamos que el heredero de la práctica acumulativa debe de ser algún jovencito con pasión por la moda, conexión Tucumán-Barcelona, y una obsesión parecida por la microscopía del provecho: en una escultura con forma de sol, colillas fumadas por amigos se convierten en rayos; otros pitis construyen cuellos de camisa o piernitas para zapatos de pasarela; una tanga de mariposa de una ex mejor amiga reaparece en un collage. Hay cucharas recogidas de la calle, huevos apilados en vertical, pequeñas esculturas de piedra que hacen de jarrón sobre las losas del cementerio. Si detectamos humor en esta escena, no es porque las cosas sean en sí ligeras, sino porque el humor es precisamente eso, la mezcla de todo lo inconcluso.

## Leto Ybarra

Escritora, poeta y comisaria

---

Este texto está hecho de pequeños extractos, reescrituras e inspiraciones tomadas de conversaciones con el artista, de libros de César Aira, de *El Rastro* (1910), de Ramón Gómez de la Serna, de Klemm (2022), de Rodrigo Duarte, de *Comés dios y cagás diablo* (2022), de Bárbara Bianca LaVogue, y de *Belleza y Felicidad. Autobiografía de una amistad* (2026), de Fernanda Laguna y Cecilia Pavón.

## ACTIVIDADES

**25.06.2026, 17 – 20 h.**

Inauguración de la exposición

**4.07.2026, 19 h.**

*Volverse*

Experiencia sonora con Darko Morandini

**2.09.2026, 19 h.**

Visita comentada por el artista y el psicoanalista, Antoni Canyelles Suau.

Clausura de la exposición

Hernán Aguirre (San Miguel de Tucumán, Argentina, 1993) és artista visual. La seva pràctica es basa en l'assemblatge de materials descartats, arxius personals i objectes carregats d'ús i afecte, a partir dels quals construeix peces que exploren les identitats públiques, els vincles amb els objectes i la vida de l'artista com a destí social. En la seva obra, el precari i el residual s'articulen amb una estètica de luxe fràgil, generant tensions entre dignitat, pèrdua i desig.

Le exposició *Celestino Boutique* parteix de la construcció d'un gran disseny: un moble que funciona com a contenidor de l'arxiu personal de l'artista. A partir d'ell, es genera un diàleg entre objectes coneguts, pintures i elements inventats, on allò real, la mentida i el surrealisme es barregen per a explicar la pròpia vida com una ficció. Cada objecte i cada imatge actuen com a fragments d'històries que no sempre van succeir, però que revelen lògiques i relacions pròpies de l'arxiu personal. Aquest projecte, que compta amb text curatorial de Leto Ybarra a continuació, reflexiona sobre la noció d'escultura i les possibilitats d'evitar-la, difuminant els límits entre objecte i instal·lació, i posant en tensió allò que significa construir.

El doctor i escriptor argentí César Aira anava en una moto amb un motor petit que no devia ser gaire més potent que el d'una batedora o un ventilador. Així i tot, avançava, com avancen els seus textos: en una fugida cap endavant, traient accions de l'acoblament màgic entre personatges, objectes i situacions improbables. Viatjava en aquella moteta amb l'amo d'un basar i poc abans, en el mateix basar, s'havia produït l'escena següent: l'amo tenia un televisor al mostrador de la caixa i anava fent *zapping* amb el comandament. El doctor Aira es va adonar que, canviant de canal a gran velocitat — però a la velocitat justa —, es podia sentir un grup de paraules i veure una sèrie d'imatges que, en circular per determinats canals, formaven un continu. Com una mena de missatge secret: perfectament ocult, però disponible per a qui tingués la clau.

Aquesta nota funciona d'una manera semblant. El que ve a continuació és un *zapping* duchampià per canals diferents: un *collage* televisiu on apareixen personatges com Gómez de la Serna, Federico Klemm i Bárbara Bianca LaVogue. Però quan passem d'un canal a un altre es comença també a escoltar una altra cosa: una freqüència comuna, una espècie de senyal baix que travessa l'univers de l'artista visual Hernán Aguirre.

## CANAL 1

La càmera fa una panoràmica sobre un munt d'andròmines. Se'ns ofereix un retrat de l'escriptor Gómez de la Serna, que — se'ns relata — afirmava que un és, en certa manera, «fill de l'ambient de coses que l'envolta». Casa seva acumulava objectes arribats d'arreu. El llibre *El Rastro* plasma la seva obsessió per aquest mercat d'encants i fa una anàlisi minuciosa i gairebé radiogràfica de les coses del Madrid de fa més de cent anys. Un món d'objectes ara alliberats de la seva utilitat i escales de valors, disposats a les taules de forma fortuïta, atzarosa i poètica, però que, així i tot, apuntaven maneres de vida que no podien replicar-se en cap altre lloc: ni al Mercat de les Pucetes de Saint-Ouen de París, ni a Camden Town de Londres ni al mercat de la Straße des 17. Juni de Berlín. La càmera se centra en alguns exemples: «monedes antigues en caps de mocadors i en caps de purs», «botons de maragato, de teresiana, de dona, de nens, botonadures incompletes de pitrera i de punys», «canelobres d'un sol braç de bronze», «làmpades de miner», fins i tot visualitzem «aquella luxúria obcecada dels espontanis pintors de mobles, bojós amb la seva gran brotxa i el seu gran pot». El mateix Ramón ja ens havia informat de l'origen d'aquesta pràctica acumulativa: el cubicle de l'excusat de la casa familiar, on la seva àvia hi havia enganxat il·lustracions de procedència diversa, eminentment populars, que ho cobrien tot.

## CANAL 2

Especial dedicat al col·leccionista, crític d'art, mecenes i empresari txecoargentí Federico Klemm. Importador de l'estètica *leather* de Nova York a Tucumán. Un individu *technicolor*, un *bad gay* per dir-ho així, a qui li agradava muntar escenes hereves de l'òpera alemanya i propietari d'un cotxe que va acabar deixant a un assassí en sèrie. Klemm s'adelitava al seu propi programa televisiu d'art parlant de bel·leses gregues i egípcies, podia menjar durant mesos només tallarines i tenia com a costum baixar l'escala amb un canelobre encès, un punyal i guants. *Opera queen* i àngel exterminador, a les festes de la seva gran casa familiar bloquejava les portes abans de començar a cantar, perquè ningú no pogués marxar. Per aquella casa també hi circulaven *bodybuilders* amb una estètica vuitantera, molts d'ells els seus xicots, tot i que mai no quedava clar quins ho eren, si s'hi podia parlar o si formaven part del decorat.

## CANAL 3

«Jo soc artista perquè soc Bianca, perquè soc LaVogue, soc una llegenda urbana, el dia que mori començaran a aparèixer històries», escoltem en aquest canal. Les paraules les llegeix una altra persona. Ella ja és morta, però aquest programa recupera diferents testimonis sobre aquesta figura clau de la nit i la moda del Buenos Aires de finals dels vuitanta i principis dels noranta. Una tal Ceci explica



que un dia Madame LaVogue va aparèixer fent ressonar els talons i va colpejar amb força el vidre del seu local, *Belleza y Felicidad*, perseguida per quatre individus. Un cop a dins i fora de perill, la Bárbara els putejava des de l'altra banda del vidre. Després apareixen dos jovenets parlant. Expliquen que una de les primeres vegades que van anar a Buenos Aires de festa van acabar a l'AMÉRICA, un club màgic on les *drag queens* tenien història des de feia dècades. Allà hi havia la Bianca. Aquella nit va demanar als dos amics que la cuidessin.

## CANAL 1, UNA ALTRA VEGADA

Tornem a Gómez de la Serna, però el senyal ja no arriba net. Si avui visitem casa seva, topem amb els elements reactius i animats dels objectes que recorren les seves obres escrites: «La sensibilitat dels quadres», quan la mala notícia d'un telegrama commou el retrat cubista, o els maniquins que es despullen quan arriba la nit «tancant els ulls de llargues pestanyes». El programa, de sobte, va agafant un to detectivesc. Se'ns explica que, damunt d'un dels mobles de Gómez de la Serna, algú avui va afegint-hi objectes i cobrint-ne la superfície. Si analitzem aquell moble, sospitem que l'hereu d'aquesta pràctica acumulativa ha de ser algun jovenet amb passió per la moda, connexió Tucumán-Barcelona i una obsessió semblant per la microscòpia del profit: en una escultura amb forma de sol, les burilles fumades per amics es converteixen en raigs; altres *pitis* construeixen colls de camisa o cametes per a sabates de passarel·la; un tanga de papallona d'una ex millor amiga reapareix en un *collage*. Hi ha culleres recollides del carrer, ous apilats verticalment, petites escultures de pedra que fan de gerro sobre les lloses del cementiri. Si detectem humor en aquesta escena, no és perquè les coses siguin en si mateixes lleugeres, sinó perquè l'humor és precisament això, la barreja de tot allò inconclús.

## Leto Ybarra

Esriptora, poeta i curadora

---

Aquest text està fet amb petits extractes, reescriptures i inspiracions de converses amb l'artista, de llibres de César Aira, de *El Rastro* (1910), de Ramón Gómez de la Serna, de Klemm (2022), de Rodrigo Duarte, de *Comés dios y cagás diablo* (2022), de Bárbara Bianca LaVogue, i de *Belleza y Felicidad. Autobiografía de una amistad* (2026), de Fernanda Laguna i Cecilia Pavón.

## ACTIVITATS

**25.06.2026, 17 - 20 h.**

Inauguració de l'exposició

**4.07.2026, 19 h.**

*Volverse*

Experiència sonora amb Darko Morandini

**2.09.2026, 19 h.**

Visita comentada per l'artista i el psicoanalista, Antoni Canyelles Suau.

Cloenda de l'exposició

Hernán Aguirre (San Miguel de Tucumán, Argentina, 1993) is a visual artist. His practice is based on the assemblage of discarded materials, personal archives and objects charged with use and affection, through which he constructs works that explore public identities, the bonds between people and objects, and the artist's life as a social destiny. In his work, the precarious and the residual are articulated through an aesthetic of fragile luxury, generating tensions between dignity, loss and desire.

The exhibition *Celestino Boutique* departs from the construction of a large design: a piece of furniture that functions as a container for the artist's personal archive. A dialogue emerges between familiar objects, paintings and invented elements, where the real, the lie and the surreal blend together to narrate his own life as a fiction. Each object and each image act as fragments of stories that did not always happen, but reveal logics and relationships inherent to the personal archive. This project, which features a curatorial text by Leto Ybarra below, reflects on the notion of sculpture and the possibilities of avoiding it, blurring the boundaries between object and installation, and putting into tension what it means to construct.

The Argentinian doctor César Aira used to go around on a moped with a tiny engine that couldn't have had much more horsepower than a blender or a ceiling fan. Even still, he pushed on much as his texts do: in a headlong rush, pulling actions from the magical interlocking of characters, objects, and unlikely situations. He would zip about on that moped with the owner of a variety store, and not so long ago, right there in the shop, the following scene took place: the owner had a TV set on the checkout counter and was hopping from one channel to the next with the zapper. Doctor Aira realised that, by flicking through the channels at great speed — but also just the right speed — you could hear a group of words and see a series of images that formed a continuum if you sifted through certain channels. Something like a secret message: perfectly hidden but readily available to anyone with the code.

This text operates in a similar way. What you are about to read is a kind of Duchampian channel hopping across various stations: a TV collage featuring characters the likes of Gómez de la Serna, Federico Klemm and Bárbara Bianca LaVogue. But as you flick from one channel to the next, there's another noise else you start to make out: a shared frequency, a sort of underlying signal that cuts through Hernán Aguirre's world.

## CHANNEL 1

The camera pans across a mass of knick-knacks. It offers us a portrait of the writer Gómez de la Serna who, in his own words, was somewhat “the product of the environment of things one lives in.” In his home, he amassed many objects from all over the place. His book, *El Rastro*, is a manifestation of his obsession with the titular Madrid flea market and provides a meticulous, almost X-ray-like analysis of the Spanish capital over a century ago. A world of objects freed from their former purpose and value system, laid out seemingly at random, haphazardly yet poetically, but still gesturing towards ways of life that could never be replicated in any other place, not even in the flea markets in Saint-Ouen, Paris, in Camden Town, London or on Straße des 17. Juni in Berlin. The camera hones in on some examples: “old coins in tissue boxes and cigar cases,” “buttons from Maragato garments, army caps, women’s and children’s clothes, partial button sets from lapels and cuffs,” “one-armed bronze candlesticks,” “mining lamps;” we even see “that headstrong lasciviousness of furniture painters, manic with their huge brush and huge paint pot.” Ramón himself had already told us about the origin of his hoarding practices: the lavatory in his family home, where his grandmother had tacked up illustrations from all over the place, eminently folksy, covering all the walls.

## CHANNEL 2

A special on the Czech-Argentinian collector, cultural critic, patron of the arts and businessman, Federico Klemm. The person responsible for importing the leather aesthetic from New York to Buenos Aires. A technicolour kind of guy, and a “bad gay”, as it were, who liked to stage scenes that traced their lineage directly back to German opera, and the owner of a car that he ended up lending to a serial killer. Klemm revelled in having his own TV art show, speaking about Greek and Egyptian beauties; he could live off a diet of just noodles for months and was rather fond of floating down the stairs with a dagger and flickering candlestick in his gloved hands. Ever the opera queen and exterminating angel, he would lock the doors at the parties he threw at his family mansion before starting to sing, to make sure that no one could make their escape. Bodybuilders with an eighties flair also milled around this house, many of them his lovers, though it was never quite clear which ones, if they could be spoken to or if they were just part of the décor.

## CHANNEL 3

“I am an artist because I am Bianca, because I am LaVogue, I am an urban legend: the day I die, the stories will start coming out of the woodwork,” is what we hear on this channel. The words are being read out by someone else. She is already

dead, but this programme is compiling a range of testimonials about this leading light of the Buenos Aires nightlife and fashion scene from the late eighties and early nineties. A person by the name of Ceci is telling us how Madame LaVogue turned up one day, clomping her heels and hammering on the window of her store, Belleza y Felicidad, with four men chasing after her. Once safely inside, she jeered at them through the glass. Then, two young men start talking on screen. They say that one of the first times they went out in Buenos Aires, they ended up in AMÉRICA, a magical club where the drag queens had been congregating for many decades. Bianca was there. That night, she asked the two friends to look after her.

## CHANNEL 1, ONCE AGAIN

We're back with Gómez de la Serna, but now the signal has gone fuzzy. When visiting his house today, we rub up against reactive and animated elements in the objects that show up in his written work: 'The Sensitivity of Paintings', in which bad news sent out a telegram touches a Cubist portrait, or the mannequins who strip off at night, "closing their long lashes over their eyes." All at once, the programme starts to take on the tone of a detective story. On a piece of Gómez de la Serna's furniture, we are told, someone has been covering up its surfaces and adding objects. Upon taking a closer look at this piece of furniture, we start to suspect that the successor to this hoarding practice must be a young person with an eye for fashion, a Tucumán-Barcelona connection and a similar obsession with the microscopy of utility: in a solar-shaped sculpture, friends' cigarette butts become sunbeams; other ciggies form shirt collars or legs for runway shoes; an ex-best-friend's butterfly thong turns up in a collage. There are spoons collected from the street, eggs piled up vertically, little stone sculptures used as vases placed atop tombstones. If we sense a degree of humour in this scene, it is not because the objects themselves are light-hearted, but rather because humour itself is just that: a blend of the unfinished.

## Leto Ybarra

Writer, Poet and Curator

This text is made up of small extracts, re-writings and sources of inspiration taken from conversations with the artist, books by César Aira, from *El Rastro* (1910), by Ramón Gómez de la Serna, from *Klemm* (2022), by Rodrigo Duarte, from *Comés dios y cagás diablo* (2022), by Bárbara Bianca LaVogue, and from *Belleza y Felicidad. Autobiografía de una amistad* (2026), by Fernanda Laguna and Cecilia Pavón.

## ACTIVITIES

**25.06.2026, 5 – 8 p.m.**

Exhibition opening

**4.07.2026, 7 p.m.**

*Volverse*

A sound experience with Darko Morandini

**2.09.2026, 7 p.m.**

Artist-led walkthrough and psychoanalyst Antoni Canyelles Suau.

Exhibition closing



# Chiquita Room